

HOLBERGSPILLENE

Theatret

Den gamle By, Aarhus

HELSINGØR THEATER

Holberg

DIDERICH MENSCHEN-SKRÆK

Molière

DOKTOR IMOD SIN VILJE

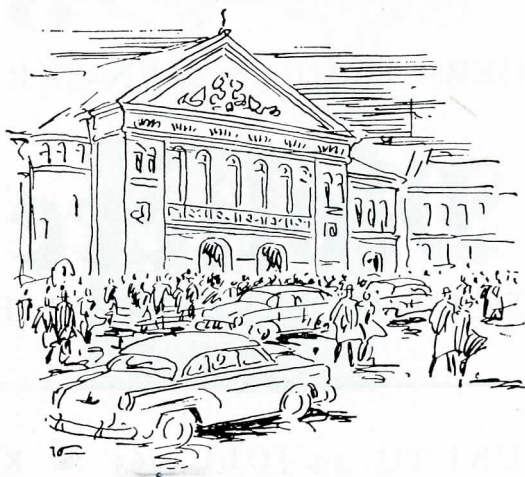
23. JUNI TIL 13. JULI 1965 4 KL. 20

Husk i næste sæson!

De kan gå
i Aarhus Teater
for ca. halv pris
ved køb
af 6 billetter
i Jydsk Folkescene

En god gaveidé

Kan købes hele sæsonen

Holbergspillene og Aarhus Theater

af *Allan Fridericia*

Holbergspillene har, lige fra begyndelsen, haft en nær tilknytning til Aarhus teater – de blev iværksat og gennemført af skuespillere fra landsdelsscenen. Det skete i en periode, hvor kunstneriske opgaver, udenfor den almindelige sæson, var sparsomme.

Både af respekt overfor det klassiske, danske skuespil og af interesse for hver skuespiller har Aarhus Teater helt fra starten vist Holbergspillene interesse i videst mulige omfang.

Således er det stadig.

Således bør det også være fremover – idet vi fra teatrets side føler, at denne sommersæson opfylder en vigtig mission i byen og overfor turister.

Teater af 1965 har stadig ansvar overfor det klassiske repertoire. Tidligere fandtes der en mer eller mindre »autoriseret« måde at spille den art teater. Idag er Holbergspillene blevet af interesse langt ud over byen, fordi her sker en tillæmpning, hvor nye impulser kædes sammen med levende tradition. Et arbejde, som får sin egen tone, fordi skuespillerne føler, at det her er deres ferietid, de gladeligt ofrer.

Det er ikke tilfældigt, at den udvikling foregår i Aarhus. Erik Henning-Jensen. Aarhus Teaters mangeårige direktør, ydede i sine Holbergiscenesættelser en indsats, der netop kendetegnedes ved ny indstilling overfor det gamle stof. Samtidig med dette nærede Henning-Jensen tillid til sine kunstnere.

Det er helt i hans ånd, når Aarhus Teaters skuespillere i denne sæson har besluttet at give Holbergspillene det organisatoriske grundlag, som hele tiden var meningen: at de skulle drives af skuespillerne selv ved hjælp af en kunstnerisk ledelse, som netop de og ingen andre havde valgt.

Holbergspillene har organisatorisk og økonomisk intet med Aarhus Teater at gøre. De er til gengæld et ægte barn af Aarhus Teater.

DOKTOR IMOD SIN VILJE

*Af Museumsinspektør, mag. art. Henrik Nyrop-Christensen,
»Den gamle By«.*

Det er muligt, at en streng Moralkodex vil finde det lidt upassende, naar en af Stykkets Oversættere, og tilmed en Slags »Vicevært« i Huset, bemærker, at Holberg-Spillene slet ikke burde spille »Doktor imod sin Vilje« i Aar.

Til Beroligelse for den ængstede Læser skal jeg strax komme med Forklaringen: »Le Médecin malgré lui« blev første Gang opført af Molières Trup paa Theatret i Palais-Royal den 6. August 1666, altsaa til næste Aar for 300 Aar siden. Nu har imidlertid Holberg-Spillenes Ledelse – sikkert uden Tanke paa det tilstundende Jubilæum – valgt at spille Stykket i Aar, og man kan da kun ønske Forestillingen samme gode Lykke som den havde for 299 År siden.

I Virkeligheden er der dog langt ældre Elementer i Stykket, som iøvrigt paa flere Maader er overordentlig karakteristisk for Molière. Stykket er en Genistreg fra hans Haand, og skulde det i Aften ikke umiddelbart fremgaa for Publikum, ja, saa kan den, der skriver disse Linier jo i hvert Fald ikke fuldkommen fralægge sig Skylden derfor.

Molière var ingen Ven af Lægestanden – den heller ikke af ham – og i hans Stykker forekommer den ene naragtige Medicinmand efter den anden; skarpest virker vel de to Doktorer i »Den indbildt Syge«, Molières sidste Arbejde. Men allerede i de unge Aar, da han med sin Trup berejste de sydfranske Provinser, havde han nogle Doktorfarcer paa sit Repertoire, og det var nogle af disse smaa Ungdomsarbejder, han sammenarbejdede og forvandlede til tre Akts-Komedien »Doktor imod sin Vilje«; de to mest bemærkelsesværdige af dem var »Le Médecin par force« (»Den tvungne Doktor«) og »Le Médecin volant« (»Den flyvende Doktor«). I begge Farcer var der – som i flere af Molières Værker – Træk fra italienske Maskekomedier, og den store franske Digter stod da ogsaa i mange Henseender i dyb Gæld til Italienerne.

Titelbilledet i et Smædeskrift mod Molière fra 1670, »Elomire hypocondre, ou les Médecins vengéz« viser Molière som Elev af den bril-lante italienske Skuespiller Scaramouche, hvis virkelige Navn var Tiberio Fiorelli. Vi ser her den unge Elomire (en Forvrængning af

Molières Navn) optræde som en spejlvendt Kopi af Scaramouche, oven i Købet med et Spejl i Haanden; givet er det, at Molière i høj Grad beundrede den geniale Fiorelli, der var en af de mest fremtrædende italienske Skuespillere i Paris, og enkelte vil endog vide, at han ligefrem virkelig skulde have været dennes Elev.

Og i Italienernes Repertoire var der meget at hente. Deres Kunst var jo en storslået Improvisationskunst, hvilende paa Canevas'er, af hvilke nogle var meget gamle. De havde ogsaa et Canevas om en flyvende Doktor («Il Medico volante»), og selv om vi først kender det i en sen Nedskrift, er der næppe Tvivl om, at det laa bag den unge Molières Farce, ligesom det senere leverede Stof til Digteren Boursaults Komædie »Le Médecin volant« fra 1661. Både Molière og Boursault koncentrerer sig dog om det italienske Stykkes sidste Del, hvor den egentlige Farce udspilles, fuld af de saakaldte »lazzi« (vi vilde i vor Tid kalde det »gags«), som altid gjorde stor Lykke hos Publikum. »Den flyvende Doktor« er en Tjener, der i Genbohuset antages for at være Læge; for at kunne varetage begge sine Embeder, springer han fra Vinduet i det ene Hus over til Vinduet i det andet.

Ogsaa i »Doktor imod sin Vilje« er der nogle *lazzi*. For Exempel kommer Sganarelle, der er Brændehugger, i første Akt ind paa Scenen med sin kære Vinflaske i Favnen. Han træffer her de to Tjenere hos Géronte, Valère og Lucas, der mener at han er en lærd Doktor. Det hedder da i Molières scenariske Bemærkning: »Sganarelle sætter Flasken paa Jorden, og da Valère bukker for ham, tror han, det er for at tage Flasken og sætter den om paa den anden Side; Lucas bukker ligeledes, han snapper atter Flasken og trykker den mod sin Mave med forskellige Gestus, sum udgør et Theaterspil« (un jeu de théâtre = *lazzi*).

Sganarelle-Figuren er ogsaa et Arvestykke fra de italienske Maskekomedier, ja fra noget endnu ældre maaske. Han nedstammer nemlig vistnok fra Slavefigurerne i de græske og romerske Farcer, og i hvert Fald fra den Figur, der i de ældre italienske Maskekomedier optræder under Navnet *Brighella*, og som har flere yngre Brødre, bl. a. *Scapin*, *Pascarielle* og *Mezzetino*. Hos Molière, der giver ham Navnet *Sganarelle*, har han ogsaa Brødre, bl. a. *Mascarille*, men medens Mascarille altid optræder som Tjener, har Sganarelle forskellige Funktioner i de forskellige Komædier; et Sted er han Bonde, et andet Fader og et tredje Tjener; i Aften møder vi ham da som Brændehugger. En Ætling af ham i sidste Led maa nok *Figaro* siges at være.

»Doktor imod sin Vilje«, hvori Molière spillede Titelrollen og hans Hustru Armande Béjart Lucinde, begyndte som en beskeden Succès d'Estime, men allerede ved den sjette Opførelse, da Molière rigtignok ogsaa gav Stykket sammen med »Misanthropen«, styrtede Folk i Theatret, og Stykket omtales i samtidige Skrifter som en stor Succès.

Ogsaa i Danmark blev Stykket meget yndet. Muligvis spillede Skuespillerne fra Theatret i Lille Grønnegade det allerede ved en Forestilling paa Københavns Slot den 15. Januar 1723, omend det kan betvivles; sikkert er det derimod, at det blev opført den 9. Oktober 1747 paa Theatret i Bergs Hus i Læderstræde – Forløberen for Theatret paa Kongens Nytorv, hvor det dukkede op paa Det kgl. Teater den 14. Maj 1750 og foreløbig sidste og 67. Gang blev spillet den 27. Januar 1901, ved denne sidste Lejlighed i Oversættelse af den fremragende naturalistiske Iscenesætter William Bloch. Ved en af disse sidste Opførelser forekom noget af det, der vel sjældnest hænder paa et Theater: en af de Medvirkende glemte, at hun var med i sidste Akt, og forlod Theatret efter første. Det var Martines Fremstillende, Fru Soffy Walleen; Martine er ikke med i 2. Akt, og først da Tæppet skulde gaa for 3. Akt, opdagede man, at Fru Walleen var borte. William Bloch lod søge højt og lavt paa Theatret, men borte var og blev Fru Walleen. Nu var gode Raad dyre – at faa sendt Bud efter hende var vanskeligt, og at lade en anden overtage Rollen ligesaa vanskeligt. Da sagde Olaf Poulsen, som spillede Sganarelle: »Lad Tæppet gaa!« Tæppet gik – og man naaede den Scene, hvor Martine skulde komme. Alle i Kulissen ventede spændt paa, hvad Olaf Poulsen vilde gøre. Han gik lige ned til Sufflørkassen og sagde ud til Publikum: »Ja, hvis min Kone havde været her, saa vilde hun jo nok have sagt et eller andet. Men hun er gaaet. Ja, jeg begriber det ikke. Men hun *er* altsaa gaaet. Ja, saadan er de Fruentimmer. Men jeg veed jo nok, hvad hun vilde have sagt.« – Saa gjorde Olaf en Gebærde ned mod Suffløren og spurgte pludselig: »*Hvad vilde hun for Resten have sagt!*« – Saa fik han baade sine egne og Fru Walleens Replikker langet op, og gengav Martines Replikker med Fru Walleens Stemmeføring, saa Virkningen var overdaadig komisk. – Ogsaa det kan vel falde ind i Traditionen med *lazzi*.

I et traditionsrigt Hus som det gamle Helsingør Theater vil Traditionen sikkert ogsaa i Aften folde sig ud og staa i fuldt Flor, for at vise, at ofte er Tradition Liv.

Velkommen til aktører og publikum

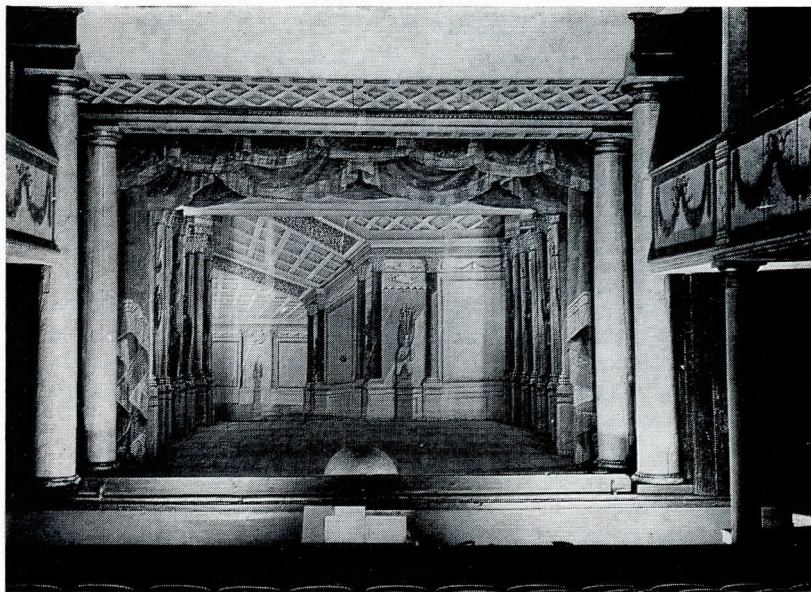
Holbergspillene er blevet en fast tradition i »Den gamle By«, en institution, som Købstadmuseet ser på med stolthed og glæde. Spillene giver »Byen« liv, og det er et rigtigt liv, så vist som teaterliv og bykultur hører sammen.

Holbergspillene er ovenikøbet pionerarbejde i »Den gamle By«. For snart mange år siden begyndte de som friluftsspil herude, sikkert fordi de unge idealistiske skuespillere fandt, at »Byen«s huse, ja den atmosfære, der altid har været »Den gamle By«s særkende, bød netop Holbergs skuespil den rette maleriske baggrund, og de snørklede gader med de toppede brosten var meget mere end teaterkulisser. Der er nemlig det mærkelige ved »Den gamle By«, at her *lever* husene, de skaber selv en åndelig baggrund for det brogede persongalleri, der i Holbergs komedier afspejler en menneskelig verden, ikke de store tragiske spændinger, der kan opstå mellem mennesker, men alle de småskavanker, som vi, når vi griber os i barmen, ved, at vi alle ejer – i rigt mål, alt for rigt mål.

Holberg var optimist. Han mente, det kunne nytte at opdrage på sine medmennesker. Men mon han ikke var så stor en realist i marv og ben, så han har ment, at det at gøre menneskene bedre, ville være umuligt, men det at holde deres skavanker op for øjnene af dem, så de kunne se, hvor komiske både de selv og deres fejl var, ville byde mulighed både for at dæmpe på sig selv, men også at se med blidere øjne på andres fejl.

Men Holberg var ikke alene moralist og folkeopdrager, han var en gudbenådet kunstner, han har hørt alle disse Henrik'er, Jeronimus'er og Magdeloner, og mon han ikke selv har mærket hos sig selv, hvad det ville sige at være vægelsindet eller stundesløs. Jeg råder Dem til blot at læse to eller tre replikker hos Holberg, omhyggeligt, mange gange, så vil De opdage, at hvert ord har fuld valuta, hver sætning siger nøjagtigt, hvad den skal sige. Personen vil vokse op for Deres indre blik, og stå der, klart og tydeligt.

Vi, der har det privilegium hver dag at arbejde her i »Den gamle By«, mener, at vi selv har en stor fordel; vi tror, vi har forholdsvis let ved at indstille os på disse mennesker fra første halvdel af det 18. århundrede. En af vore opgaver er at hjælpe Dem til at få den samme følelse overfor f. eks. Holberg. Derfor mener vi, det er rigtigt, at det

gamle Helsingør Theater åbnes for Holbergspillene. I hvert fald kan vi byde en stemning og en baggrund for en oplevelse, som ikke findes noget andet sted.

Vi vil råde Dem til at forene en aften med Holbergspillene med et besøg i »Den gamle By«. Vi vil råde Dem til at forsøge på at *se* på »Byen« og at leve Dem ind i dens sjæl. Når De har vandret rundt her, vil aktørerne i Holbergs skuespil sige Dem endnu mere om mennesker, og ikke alene mennesker på Holbergs tid, men også mennesker i dag – ja måske også noget om Dem selv.

Hermed vil »Den gamle By« byde Holbergspillenes aktører og Dem, deres publikum, velkommen til sæsonen 1965 på det gamle Helsingør Theater, vort teater.

Købstadmuseet »Den gamle By«, Århus. Juni 1965.

Hans Lassen.

den Natur, at Tidens og Stedets *Unitet* derved umueligen kand nøye i Agt tages: For Exempel: den *Comoedie* om den forvandlede Bonde, og nogle andre, som ere blevne forestillede med Tilskuernes største Fornøjelse, ere af saadan Beskaffenhed. I det øvrige haver jeg, saa ofte *Materien* det haver tilladt, nøye i Agt taget saadanne Regler, ja undertiden nøyere end nogen anden *Comoedie*-Skriver: Og tør jeg sige, at det Skuespill kaldet *Henric og Pernille*, kand *passere* for en *Plan*, hvorefter ordentlige *Comoedier* bør indrettes; thi udi det hele Stykke tages ey alleene alle Regler nøye i Agt, men der fremtræder ikke en eneste Person paa Skue-Pladsen, uden just paa den Tiid og ligesom udi det samme Øyeblik han ventes; hvilket eller faa *Comici* have i Agt taget. Saadant tillader dog ikke altid enhver *Materie*; men en *Comoedie* kand derfor være en god *Comoedie*; Ligesom mangt et Skuespill fortienet ikke Navn af Skuespill, endskiønt alle *Logiske Regler* derved ere i Agt tagne. Adskillige *Comoedie*-Skrivere bilde sig dog ind, at Konsten derudi bestaaer, og derfor til Beviis sette paa Titel-Bladet disse Ord: *Scena* er paa en Sahl eller udi en Amme-Stue, og Stykket varer 4 eller 6 Timer. Naar saadant skal tiene til Beviis paa et got Skue-Spill, saa kand enhver Skolemester blive en *Comoedie*-Skriver, da Erfarenhed dog viser, at blant utallige Skribentere ikkun gandske faa ere fundne, som have fuldfærdige *Comoedier* med nogen almindelig *Approbation*: Jeg siger med nogen almindelig *Approbation*: Thi de Franske maa tale saa prægtigen som de ville om deres nu værende *Comoedie*-Skrivere, saa tiene deres Lovsange ikke uden til Beviis paa *Nationens* fordærvede Smag, og troer jeg ikke, at nogen Kiender læser deres nye Skuespill, uden alleene for at forfremmes i det Franske Sprog; thi de ere fast alle tørre og forvirrede, saa at man alleene kunde holde dem for mavre og pyntede Samtaler, hvis *Autores* ved Afdeeling udi *Acter* og *Scener* ikke gave tilkiende, at de skulde være *Comoedier*: anderledes vilde *Moliere* ikke dømmes derom, hvis han stod op fra de Døde. At skrive slige Skuespill er hver Mands Arbejde; thi det er ikke andet, end udi ziirlig Stiil at fortælle, hvad som udi 4 eller 6 Timer er sladdret paa et vist Sted ... »

Komedien har klassiske aner; Holberg oplyser selv, at den er bygget over Plautus' Komædie »Pseudolus«; men også Plautus-komædien »Curculio« synes at have sat sig visse spor. Slavinde-handlingen er klassisk, men fandtes behandlet i Molières »L'Étourdi«, der vist også har øvet indflydelse på Holberg. Først og sidst må det dog bemærkes, at stykket

DIDERICH MENSCHEN - SKRÆK

Comedie i een akt af LUDVIG HOLBERG

Isenesat af *Asger Bonfils*

LEANDER, forliebt i Hyacinthe *Preben Ravn*
HENRICH, Leanders tiener *Erling Dalsborg*
HYACINTHE, Leanders kiæreste ... *Ulla-Britta Borksand*
EN JØDE *Valdemar Brodthagen*
JERONIMUS, Leanders fader *Børge Hilbert*
EN FRUE, Capitain Menschen-
 Skræks kone *Birthe Backhausen*
ELVIRE, Jeronimi søster *Elna Brodthagen*
Herr MENSCHEN-SKRÆK *Aksel Erhardtsen*
CHRISTOPHER MAURBREKKER *Henning Ditlev Hansen*
EN CORPORAL *Ejnar Hans Jensen*
EN PIGE *Frode Sørensen*

Skuepladsen er Venedig på tyrkerkrigenes tid

Frisør: *Caroline Nielsen*

Regi: *Frode Sørensen*

Programmet redigere

DOKTOR IMOD SIN VILJE

Comedie i tre akter af MOLIÈRE

Oversat af *Henrik Nyrop-Christensen* og *Chr. Ludvigsen*

Musik af *J. B. Lully*

Isenesat af *Asger Bonfils*

SGANARELLE, Martines mand *Aksel Erhardtzen*

MARTINE, Sganarelles kone *Elna Brodthagen*

Monsieur ROBERT, Sganarelles nabo *Ejnar Hans Jensen*

VALÈRE, Gérontes hushovmester *Preben Ravn*

LUCAS, Jacqueline's mand *Erling Dalsborg*

GÉRONTE, Lucinde's fader *Valdemar Brodthagen*

JACQUELINE, amme hos Géronte

og Lucas' kone *Birthe Backhausen*

LUCINDE, Gérontes datter *Ulla-Britta Borksand*

LÉANDRE, Lucinde's elsker *Ejnar Hans Jensen*

THIBAUT, Perrins fader *Børge Hilbert*

PERRIN, Thibauts søn, bonde *Henning Ditlev Hansen*

Dekorationer: *Ivan Mogensen*

Kostumer: *Marie Deleuran* og

Stanley Petersen

mag. art. *Henrik Nyrop-Christensen*

har en stemning af den italienske maskekomedie. Holberg stod utvivlsomt i en betydelig gæld til den vidunderlige komedieform – også ved direkte lån, af hvilke flere er klarlagt af *Hans Brix*. Holberg havde personlig kendt flere italienske skuespillere under sit ophold i Rom 1715–16: »... det hele Huus blev fuldt af Comoediantspillere, som lige til den mørke Nat exercerede sig, hvormed de plagede mig, som var syg af Feberen, om Natten, og forstyrrede mig i mine Studeringer om Dagen. Efter Juul kommer der alletider vel 10 eller 12 Bander til Rom. Enhver Bande udvælger sig sine visse Fabler, som de alletider slider paa. Den Bande, som laae i vores Huus, havde en Comoedie om en Medicus, der ungefær kom overeens med den Comoedie af *Moliere: Medecin malgré lui*. Hovedmanden for dem havde Doctors Rulle, hvorudover han og var Doctor den heele Vinter igiennem, saasom de spillede intet uden det samme Stykke. Derfor blev han og kaldet af alle: *Sigr. Dottore*, endogsaa naar de taledes alvorligen med ham, og han tog ogsaa imod Titlen, saa man skulde tænke, at han var *legitimè promoveret Doctor*, og ikke en Comoediantspiller. Man skulde troe, at saadanne Comoediantspillere ikke forstod ret deres Interesse, siden de altid slider paa en og den samme Materie, som omsider endeligen maa gjøre Tilskuerne kiede af at høre en Ting saa mange gange. Men iblant saa mange Mennesker, som der ere, ere der ogsaa altid nogle, som ikke har har seet det før, og som løber da af en Comoedie paa en anden.» (1. Levnedsbrev, 1728).

A. C.

William Bewer og Helsingør Theater

I Pausen kan De i Foyeren bese en lille Udstilling af Billeder af William Bewer, som døde den 4. Juni i Aar. Naar vi her paa Stedet særligt mindes Bewer, er det fordi han havde en nær Tilknytning til Helsingør Theater, og var den Person, der havde kendt det længst: Bygningen havde kun 53 Aar paa Bagen, da han første Gang som Barn kom der – og om to Aar fylder den 150. Bewer optraadte omkring 1870 i en Barnerolle der, og mindedes paa sine gamle Dage, hvordan han havde gjort Skandale paa Scenen, da han en Aften var blevet sendt ind med en Bog, hvori der mod Sædvane ingen Billeder var. Drengen brast i Graad, og løb ud af Scenen under høje Raab. – Bewer og »Den gamle By« havde Kontakt med hinanden, da Helsingør Theater var blevet genrejst herovre; paa et Baand fortalte han Erindringer om Theatret som det var, da han var Barn og ung, og i Sommeren 1962 inviterede jeg ham på Sommer-Operaens Vegne herover til Premiøren; vi fik en hyggelig Telefonsamtale, men han maatte desværre sige nej: »Jeg skal sige Dem, jeg har saa travlt for Tiden med en Optagelse paa Fjernsynet, – men næste Aar vil jeg gerne komme!« Bewer var da 95. Men endnu for et halvt Aar siden, da jeg sidst talte med ham (han vilde gerne lave Baandoptagelsen til Museet om), lovede han at komme – han skulde lige være færdig med en Serie Kronikker til »Berlingske Tidende« – mon de blev færdige?

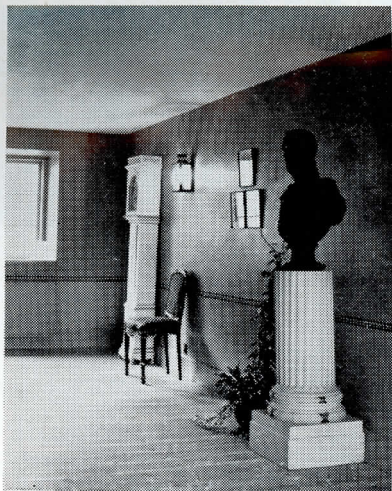
H. N-C.

Holberg-Spillenes personale 1965.

Lysthuset i Borgmestergårdens have, »Den gamle By«.

Helsingør Theater i „Den gamle By” sommeren 1965

Når Holberg-Spillene har sluttet deres forestillinger den 13. juli, bliver der en kort pause i teatrets virksomhed. Men allerede i begyndelsen af august tager man fat igen: *Sommer-Operaen* har da premiére på »*Den forvandlede Kat*» af Jacques Offenbach, som oversættes af Holger Boland, der også står for iscenesættelsen. De medvirkende bliver Gerda Gilboe, Helle Halding, Holger Boland og Christian Sørensen; *Århus By-Orkester* medvirker under ledelse af Per Dreier. – Når *Sommer-Operaen* slutter, bliver der *formodentlig* tre kammerkoncerter, ganske som dem, der de foregående år har været afholdt under ledelse af koncertmester Mogens Brendstrup; Mogens Brendstrup virker nu i Radiosymfoniorkestret, men man vil alligevel søge at gennemføre koncerterne som før.

Den 5.-12. september er der festival i Århus, og det er naturligt, at Helsingør Theater indgår i festugens arrangementer. Der bliver endnu et par opførelser af »*Den forvandlede Kat*» og muligvis et par kammermusikaftener med musikere fra København.

KØBSTADMUSEET »DEN GAMLE BY«

1. Borgmestergården (med billetsalg).
2. Havepavillonen.
3. Tekstilsamlingen.
- 4-7. Aalborggården med Den historiske samling.
 4. Trestokværkshuset.
 5. Stenhuset.
 6. Empirehjørnet.
 7. Grotumgadefløjen.
8. Bryggeriet.
9. Sadelmageren.
10. Garveriet.
11. Posthuset.
12. Postladen.
13. Farveriet.
14. Glarmesteren, xylografen og barberen.
15. Bogtrykkeren.
16. Bogbinderen og gravøren.
17. Brænderiet og bageren.
18. Brænderiets fedestald.
19. Hattemageren.
20. Urmageren, urmuseet og guldsmeden.
21. Smedjen.
22. Aalborgpakhuset.
23. Sprøjtehuset.
24. Stampemøllen.
25. Apoteket.
26. Simoni's lysthus.
27. Marcus Bech's gård med Århus-samlingen.
28. Snedkeren, billedskærereren, tømreren og maleren.
29. Cykelmuseet og symaskinemuseet.
30. Bulladen.
- 31-33. Gartneriet.
 31. Drivhus fra Bernstorff.
 32. Drivhus fra Geelsgård.
 33. Gartnerens hus.
- 34-36. »Lille Rosengården«.
 34. Nålemageren og lysestøberen.
 35. Bødkeren.
 36. Skomageren.
37. Tobaksspinderiet.
38. Tobaksladen.
39. Reberbanen.
- 40-44. Århus møllegård.
 41. Hovedbygning (nu museets kontor).
45. Vandmøllen.
46. Kustodebolig.
47. Skolen.
- 48-50. S. M. Holst's gård.
 48. Drejeren.
51. Toldboden med Århus havnemuseum og sejlmageren.
52. Væveriet og possemøntmageriet.
53. Helsingør Theater.
54. Restaurant.
55. Toiletter.
56. Milepæle.

BILLETSALG TIL HOLBERGSPILLENE:

»Helsingør Theater« kl. 16-20 . Telefon (061) 2 10 10

V I B O R G V E J

WARMINGSVEJ

RESTAURANT

VESTERGADE

AAGADE

BROSTRÆDE

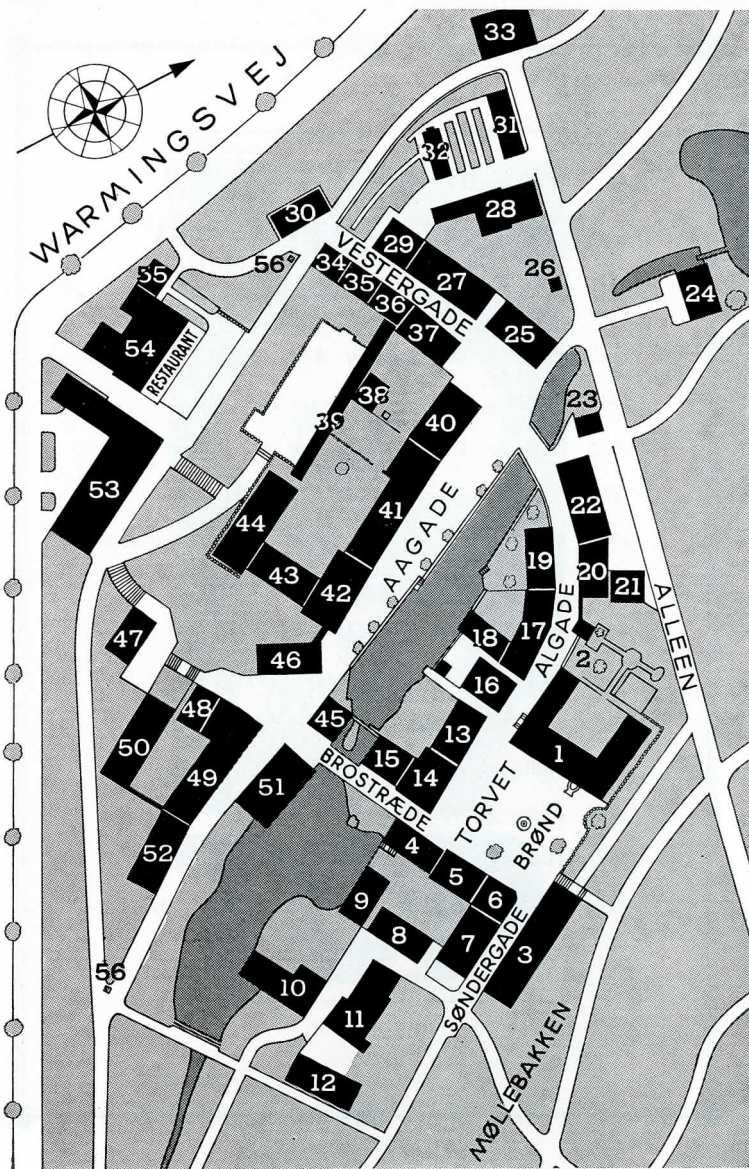
TORVET

BRØND

SØNDERGADE

MØLEBAKKEN

ALLEEN

HOLBERGSPILLENE I „DEN GAMLE BY”

- 1950 Holberg: *Henrik og Pernille*. Friluftsspil.
1951 Holberg: *Den pantsatte Bondedreng*. Friluftsspil.
1952 Holberg: *Jeppe paa Bjerget*. Friluftsspil.
1953 Holberg: *Den Vægsindede*. Friluftsspil.
1954 Holberg: *Jacob von Tyboe*. Friluftsspil.
1955 Holberg: *Pernilles korte Frøkenstand*. Friluftssp.
1956 Holberg: *Gert Westphaler*. Friluftsspil.
1957 Holberg: *Jean de France*. Friluftsspil.
1958 Holberg: *Erasmus Montanus*. Friluftsspil.
1959 Holberg: *Hexerie eller blind Alarm*. Friluftspil.
1960 Holberg: *Henrik og Pernille*. Friluftsspil.
1961 Holberg: *Abracadabra*. Friluftsspil.
1963 Holberg: *Den Stundesløse*. Helsingør Theater.
1964 Holberg: *Den forvandlede Brudgom. – Musset:*
Man skal ingenting forsværge.
Helsingør Theater.